

จดหมายถึง

บรรณาธิการ

ก่อนอื่นขอขอบคุณท่านผู้อ่านที่อยู่จังหวัดใกล้เคียงที่ให้ความสนใจติดตามอ่านวารสารรัฐสมิต โดยบอกว่าเป็นสมาชิกและได้ส่งจดหมายพร้อมกับบทความมาถึงบรรณาธิการเป็นจำนวนมาก รวมทั้งขอขอบคุณบรรดาเพื่อนห้องในวงการหนังสือพิมพ์ทั้งรายวันและรายสัปดาห์ ที่ช่วยเหลือด้านประชาสัมพันธ์ให้เป็นอย่างดียิ่งฉบับนี้ขอนำจดหมายจากท่านผู้อ่านมาตีพิมพ์เท่าที่หน้ากระดาษจะอำนวยครับ

- 1 -

ศิริลักษณ์สถานแห่งชาติพระนคร

ถนนหน้าพระธาตุ

๘ มกราคม ๒๕๒๖

เรียน อาจารย์ประพนธ์

ผมขอสมัครเป็นสมาชิกวารสารรัฐสมิตตั้งแต่เล่มหน้าเป็นต้นไป ส่วนเงินค่าสมาชิก 43 บาท อาจารย์ประพนธ์ ขึ้นไปกรุงเทพฯ เมื่อไรเชิญแวะรับเอาเงินด้วย เนื่องจากเห็นว่าเงินไม่มากและจะได้คุยกันด้วย หรือไม่มีก็มีต้นฉบับ

เมื่อไร จึงจะส่งมาให้พร้อมกันทีเดียว หนังสือรัฐสมิต เห็นจะไม่มีอะไรดี มีแต่ต้องชม เพราะอาจารย์ประพนธ์มีความรู้ มีประสบการณ์ในการทำหนังสือมาก และมีความรักความสนใจ อีกทั้งมีไฟอยู่แล้ว จึงไม่เป็นปัญหาว่าหนังสือจะออกมาอย่างไร รัฐสมิตฉบับเล่มนี้ได้ก็ทำได้ดี แต่เล่มออกจะใหญ่ไป ไม่สะดวกแก่การเก็บรักษา และรวมเล่มมาตรฐานหนังสือวิชาการต้องคำนึงถึงการเก็บรักษาเพื่อให้อ้างอิงในอนาคตขังกว่าความสวยงาม ซึ่งเล่มนี้ได้ทั้ง ๒ อย่างก็ยิ่งดี แต่สำหรับหนังสือทุนน้อยและความไม่พร้อมในหลายด้าน จึงควรเลือกทางเนื้อหาสาระและคุณประโยชน์เป็นอันดับแรก

รัฐสมิต บุคใหม่ที่อาจารย์ประพนธ์กลับมาทำอีก เท่าที่ดูจากวัตถุประสงค์และรูปแบบ เรื่องราวในฉบับก็เห็นว่าดีแล้ว เน้นเรื่องราว 4 จังหวัดภาคใต้ ซึ่งอยากให้ชุดคู่ช้อออกมาทุกแห่งทุกมุม เพราะยังมีอีกมากที่ยังไม่รู้กัน ซึ่งกองบรรณาธิการต้องเหนื่อยหน่อย ก็ต้อง

ลงทุนเสียสละ การขอเรื่องจากคนเก่าคนแก่ที่มีความรู้ ถ้ามีคงต้องรีบ ๆ แผลงเดี๋ยวดายจากไปเรื่อย ๆ ต้องช่วยกันค้นออกมา เนื่องจากหลายคนไม่ค่อยถนัด หรือไม่มีเวลาเขียนหนังสือเรื่องราวทางภาคใต้ฉบับนี้ จะมีลงด้วยก็ดี เพราะอยู่ในภาคใต้เดียวกัน แต่สัดส่วนต้องไม่มาก และถ้าไม่เกี่ยวกับทุนทรัพย์สินการลงโฆษณาต่าง ๆ การตีพิมพ์ภาพโบราณ จารึก หรือศิลปวัตถุที่พบใหม่ ๆ อย่างที่ได้ทำอยู่ ก็นับว่าดีมาก ไม่มีอะไรจะดี

อีกอย่างหนึ่ง เอกสารเรื่องราวเก่า ๆ หาต้นฉบับอ่านยาก น่าจะเอามาลงตีพิมพ์ให้แพร่หลาย และควรจบในฉบับเดียว เช่น จำนวน ประวัติ ศาสตร์เมืองปัตตานี ฯลฯ เป็นต้น ที่จะช่วยให้การศึกษาค้นคว้าขยายออกไป แม้แต่ที่เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยนักวิชาการท้องถิ่น ได้มาก

ประทุม ชุ่มพิ้งพันธ์

บทความของคุณที่ส่งไป ผมได้นำลงพิมพ์ในวารสารฉบับนี้แล้ว ขอขอบคุณสำหรับยาหอม และคำแนะนำอันมีค่า

- 2 -

โรงเรียนสตรีศรีอยุธยา กรุงเทพฯ

๑ มกราคม ๒๕๒๖

กราบเรียน อาจารย์ที่เคารพ

บังเอิญเมื่อวานไปเที่ยวชมงานนิทรรศการที่รามฯ ไปเจอรัฐสมิต สีใจจริง ๆ เหมือนกับเจอคนรู้จัก ก็เลยรีบซื้อ เพราะกลัวว่าไม่เล่มต้องมีอาจารย์หลายคนเขียนอะไรต่ออะไรบ้าง แล้วก็จริง ๆ ถ้าหนูบอกว่าเป็นสมาชิกวารสารรัฐสมิต จะส่งขนาดดีไปให้อาจารย์ใช้ไหมคะ ในหนังสือไม่เห็นพูดถึงค่าส่งเลย แล้วถ้าหนูอยู่กรุงเทพฯ จะไปหาซื้อ

รัฐสมิต ๘๗

ได้ที่ไหน? อาจารย์ตอบให้หนูทราบ
ด้วย ขอขอบคุณมากละ
ด้วยความเคารพยิ่ง
คุณชาติย์ ไวกะวะมิช

บอกรับเป็นสมาชิกดูรายละเอียด
ตรงหน้า 4 คำสั่งฟรีครับ อยู่กรุงเทพฯ
หาซื้อตามร้านขายหนังสือทั่วไป
เช่น แดงวังบูรพา สยามสแควร์ หรือ
ร้านศึกษาภัณฑ์

- 3 -

ขอนแก่น

10 มกราคม 2528

เรียน บรรณาธิการรัฐมิแลด ที่นับถือ

ผมทราบข่าวจากสยามรัฐ
สำปดาห์วิจารณ์และโลกหนังสือว่า คุณ
เคนเน็ทรัฐมิแลด ก็รู้สึกยินดีและดีใจ
เมื่อเร็ว ๆ นี้ผมมีโอกาสซื้อรัฐมิแลดมา
อ่านแล้ว ชอบใจมาก ตรงกับความต้อง
การของผม แต่อยากขอตั้งเรื่องขนาด
ตัวอักษรหรือตัวทอมพิวให้โตกว่าเดิม
หน่อยจะได้ไหม ถ้าทำได้ผมคิดว่ารัฐมิแลด
จะน่าอ่านกว่านี้มากครับ

ด้วยความนับถือ

ทวี พริยติการ

คุณและผู้อ่านหลายท่านตั้งเรื่อง
ขนาดตัวพิมพ์ ผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง เลย
เปลี่ยนจากตัว 12 มาเป็นตัว 14 แล้ว
ขอขอบคุณ มีอะไรดีชมมาอีกนะครับ

- 4 -

CROP SCIENCE,
1304 WILLIAMS HALL,
NORTH CAROLINA STATE
UNIVERSITY, RALEIGH,
N.C. 27650, U.S.A.

8 กุมภาพันธ์ 2528

บรรณาธิการวารสาร "รัฐมิแลด" ที่นับถือ

ผมเพิ่งได้รับจดหมายจากบรรณา-
ธิการ ขอรื้อขอให้เขียนเรื่องมาลงในวาร
สาร "รัฐมิแลด" บ้างบ้างมีเวลา ความ

88 รัฐมิแลด

จริงแล้วเวลาพอมิ แต่สมาธิไม่ค่อยมี
เพราะต้องวุ่นกับงานวิจัย และกังวล
เรื่องการเรียน เกรงว่าเรื่องที่เขียนอาจ
ไม่น่าสนใจ เพราะมีเวลาสั้นคว้าน้อย
จึงขอเลื่อนไปโอกาสหน้า ผมมีโอกาส
ได้เห็นข้อมูลดี ๆ เกี่ยวกับบ้านรามภ
มาในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยที่ผม
ศึกษาอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลเก่า ๆ
เกือบ 100 ปีหรือมากกว่านั้น หลาย
เรื่องน่าจะได้ถ่ายทอดเป็นภาษาไทย
หรือเล่าสู่กันฟังใหม่ เพื่อประดับความรู้
เข้าทำนองว่า "ของกินถ้าไม่กินก็เน่า
ของเก่าถ้าไม่เล่าก็ลืม" เมื่อวานนี้ผมไป
เจอชื่อเขียนของ D.W.Fobes เรื่อง
Thailand's Muslim Minorities ใน
วารสาร Asian Survey ฉบับ Novem-
ber 1982, Number 11 ของ Univer-
sity of California Press เขาได้เขียน
เล่าความเป็นมาของศาสนาอิสลามใน
ประเทศไทย เช่นกล่าวไว้ว่า ในประเทศ
ไทยมีมุสลิมประมาณ 4 เปอร์เซ็นต์
ของประชากรทั้งประเทศ (1,750,000
คน) ความเป็นมาของมุสลิมในประเทศไทย
นั้นได้ตั้งแต่สมัยสุโขทัย ซึ่งมีชาว
อาหรับและชาวเปอร์เซียได้เข้ามาค้าขาย
กันอยู่ก่อน ล้อมมาก็มีพ่อค้าชาวอินเดีย
ซึ่งเดินทางเข้าประเทศไทยสมัยอูธยา
ราว พ.ศ. 2200 อินเดียกลุ่มที่นับถือ
ศาสนาอิสลาม ปัจจุบันกระจายอยู่ทั่ว
ประเทศ เช่น เชียงใหม่ อุดรธานี และ
หลายจังหวัดในภาคกลาง นอกจากนั้น
ประมาณปีพ.ศ. 2210 มีมุสลิมซึ่งหนี
ภัยพวก Dutch จากหมู่เกาะเซเลเบส
ในอินโดนีเซีย มาตั้งรกรากอยู่แถว
อูธยา ซึ่งเราจะเห็นว่าบริเวณจังหวัดอูธยา
บางท้องที่มีชาวไทยอิสลามอยู่มาก
ส่วนชาวไทยอิสลามในภาคใต้ เป็นคน
ท้องถิ่นเดิมอยู่แล้ว ฉะนั้นหากมีสมาชิก
ท่านใดสนใจหาข้อมูลเพิ่มเติม ก็หาอ่าน

ได้จากวารสารดังกล่าว

คราวนี้ผมขอเขียนในรูปจดหมาย
ในลักษณะเล่าสู่กันฟัง หรือแสดงความ
คิดเห็นมาก่อนเท่าที่เวลาและโอกาส
อำนวย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับวิชา
การในรัฐมิแลดของเรา ต้องขอภัยด้วย
ว่า ส่วนหนึ่งของจดหมายฉบับนี้ เป็น
เพียงข้อคิดเห็นของคนหนึ่ง เรื่องเกี่ยว
กับความคิดเห็นนั้น ไม่มีใครรู้ได้แน่จริง
ว่า ของใครเป็นความคิดที่ถูกจัด บ่อย
ครั้งจุดมุ่งหมายที่เราตั้ง เราคิดว่าถูก
แต่มันอาจผิดอย่างรุนแรงก็ได้ ที่จริงทุก
คนอยากให้ออกอย่างดี ทุกคนอาจจริงใจ
แต่เราคิดไม่เหมือนกัน ความคิดในระย
หนึ่ง เป็นความคิดสร้างสรรค์ แต่อาจ
เป็นความคิดธรรมดาหรือความคิดทำ
ลายในโอกาสต่อไป ผมเชื่อว่าสมาชิก
ทุกท่านในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
มีความปรารถนาดี อยากให้สังคมเจริญ
ปัญหาอยู่ที่ว่า อะไรจะเป็นความจริง
อะไรเป็นความก้าวหน้าที่ของสถาบันการ
ศึกษา ถ้าผมจำไม่ผิด จุดมุ่งหมาย
ของมหาวิทยาลัยได้ประสงค์จนแล้วว่า
เราจะสอนนักศึกษา จะวิจัย จะพัฒนา
สังคมและท้องถิ่น ถ้าหากสิ่งดังกล่าว
เป็นความก้าวหน้า เราได้ทำมันนั้น
ไปแล้วมากขึ้นขนาดไหน อาจกล่าวได้
เต็มปากว่า ตลอดเวลามากกว่าสิบปีที่มี
การจัดตั้งมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์,
วิทยาเขตปัตตานีของเรา ได้ช่วยสร้าง
สรรค์ความจริงแก่ท้องถิ่นภาคใต้ได้มาก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการของการศึกษา
นับจิตใจจากเร็วของรัฐมิแลดกระจัดกระจาย
อยู่ทั่วไปใน 14 จังหวัด ตลอดคน
ส่วนอื่นของประเทศ มิได้เป็น "ที่ราบ
เลี้ยง ณ แหล่งลุ่ม" ตามคำกลอนของ
อาจารย์ถาวรรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ เศรษฐ์ดีชว
นโยบายเดิมของมหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์นั้น ต้องการให้วิทยาเขต

ปัตตานี เป็นศูนย์กลางการศึกษาทางสังคมศาสตร์ และศิลปวัฒนธรรม แต่ในสภาพปัจจุบัน สภาพต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะการจัดระบบการศึกษา และการเพิ่มของสถาบันระดับอุดมศึกษาในประเทศ ตลอดจนในภาคใต้ สถาบันผลิตบัณฑิตในสมัยก่อนมีน้อย ในระยะแรกเราจะเห็นว่า มีนักศึกษาจากทุกภาคของประเทศ หลังไหลมาเรียนที่คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาเขตปัตตานี ผู้สอบผ่านการคัดเลือกในสมัยก่อน จะเข้ามาเรียนด้วยใจรัก ด้วยความยินดีบริดานักศึกษาที่ผ่านรอบสัมภาษณ์ จะเข้ามาเรียนกันหมดแทบทุกคน ไม่ต้องเรียกกันแล้วเรียกกันอีกเหมือนปัจจุบันนี้ เพราะทางเลือกสำหรับนักศึกษาเหล่านั้นมีมากขึ้น เช่น มีมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตลอดจนวิทยาลัยครู ที่กระจัดกระจายอยู่ในหลายจังหวัดของภาคใต้ ตั้งแต่ยะลา สงขลา นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี และภูเก็ต เมื่อเป็นเช่นนี้ การเรียนการสอนในวิทยาเขตปัตตานี ถ้าหากยังเหมือนเมื่อก่อน ก็มีได้เป็นสิ่งที่หายอะไรเลย ยิ่งถ้าเราไม่สามารถเป็นผู้นำทางวิชาการในสาขาดังกล่าวด้วยแล้ว คุณจะไม่มีคู่มีค่ากับงบประมาณที่รัฐได้ทุ่มเทลงไปมากนัก เมื่อพิจารณาถึงลักษณะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ด้วยแล้ว ปัตตานีดูเหมือนจะเป็นต่อสถาบันการศึกษาแหล่งอื่นอยู่มากทีเดียว เมื่อเป็นเช่นนี้เราน่าจะมาคิดวางแผนกันใหม่ว่า ทำอย่างไรจึงจะให้วิทยาเขตปัตตานีเป็นสถานที่ดึงดูดใจนักศึกษาและนักวิชาการอย่างน้อยก็ให้เหมือนเมื่อก่อน ผมอยากจะเห็นสถาบันของเราเป็นเลิศในสายวิชา ถึงแม้จะเป็นเลิศไม่ได้ในระดับประเทศ ก็ขอให้รักษาระดับของภาคใต้

ไว้ก็พอ ผมอยากจะได้ยินคำพูดที่ว่า “หากคุณมีความประสงค์จะเก่งทางด้านนั้นแล้ว ก็ต้องไปเรียนที่วิทยาเขตปัตตานี” การจัดรูปแบบดังกล่าว คณะหรือภาควิชาอาจจัดได้โดยไม่ขัดกับหลักสูตรหรือโครงสร้างเดิม ตัวอย่างเช่น การมีภาควิชาการศึกษาชนบท โดยเริ่มจากแผนกวิชา โดยหลักการแล้ว เป็นสิ่งที่แปลกและท้าทาย ยิ่งมีการจัดการที่ดีด้วยแล้ว ก็สามารถทำให้เป็นเลิศในสายได้ การสอนเคมีการยางในภาควิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ก็เป็นการเริ่มต้นที่ดี เราน่าจะช่วยกันสนับสนุนและให้กำลังใจบุคลากรที่ริเริ่ม มิใช่มาหวังอ้างความซ้ำซ้อนกับสถาบันอื่น ซึ่งยังไม่ มีฉะนั้นแล้วการสอนในแขนงดังกล่าวก็จะไม่เกิดขึ้น ของที่ริเริ่มขึ้นมาแล้ว ก็ควรผลักดันให้เกิดการพัฒนาต่อไป ผมอยากจะได้ยินเพิ่มขึ้นอีกในอนาคตว่า หากคุณเก่งทาง “วิทยาศาสตร์ชายฝั่ง” แล้ว ก็ต้องไปปัตตานี หรืออะไรทำนองนี้ คณะศึกษาศาสตร์ก็ดี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ก็ดี สามารถสร้างความเด่นได้อีกหลายรูปแบบ เรามี บุคลากร ที่มีความรู้ความสามารถมากมาย ขอให้มีความตั้งใจและรักงานอย่างจริงจังแล้ว ความสำเร็จก็ต้องเกิดขึ้นแน่นอน

การจัดตั้งคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีก็เช่นกัน เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะทำให้การศึกษาในวิทยาเขตปัตตานีมีความหมายมากขึ้น ถึงแม้จะขัดกับหลักการเดิมบ้าง ที่จะให้วิทยาเขตปัตตานี เป็นศูนย์กลางสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม เราต้องยอมรับความจริงว่า ในเมื่อสภาพหลายอย่างเปลี่ยนแปลงไป ดังได้กล่าวมาแล้ว เราต้องหาทางพัฒนาตัวเอง ปัญหาอยู่ที่ว่า เราจะพัฒนาไปในรูปแบบใด เพื่อให้สอดคล้อง

กับนโยบายของรัฐ และสอดคล้องกับจำนวนประชากรที่กำลังเพิ่มขึ้นทุกวัน ทุกคนคงยอมรับว่าการพัฒนาทางเทคโนโลยี เป็นสิ่งที่เหมาะสมกับสภาพของประเทศไทยในปัจจุบัน แต่ก็อีกนั่นแหละ หลายท่านได้พูดถึงความซ้ำซ้อนกับวิทยาเขตขนาดใหญ่ในลักษณะโครงสร้าง ถ้าหากจะมีการซ้ำซ้อนกันบ้างในลักษณะโครงสร้าง ก็มีได้เป็นสิ่งเสียหายอะไร แต่การยักแถมแตกต่างกัน เราอาจผลิตบัณฑิต ตลอดจนงานวิจัยให้เด่นไปคนละทางได้ อาจเป็นสิ่งดีด้วยซ้ำที่มีการแข่งขันกันในเชิงวิชาการ แต่ทั้งนี้ต้องอยู่บนพื้นฐานของความร่วมมือและสนับสนุนกัน จริยอยู่การจัดตั้งคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มิใช่เรื่องง่าย เพราะต้องอาศัยงบประมาณและบุคลากรเพิ่มขึ้น แต่การจัดตั้งคณะใหม่ที่ปัตตานี ไม่ได้ยากขนาดนั้น เพราะมีภาควิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป และภาควิชาคหกรรมศาสตร์เป็นฐานอยู่แล้ว บุคลากรก็มีอยู่มากพอควร อาจต้องขยับขยายเพิ่มขึ้นในอนาคต การจัดการบางอย่างอาจพุ่งชนบ้างในระยะแรก ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาที่หลายคนเป็นห่วง การเปิดคณะใหม่ก็ไม่ได้หมายความว่า ต้องสอนนักศึกษาในปีนั้นเลย ในระยะเตรียมการน่าจะสนองนโยบายของมหาวิทยาลัยได้โดยการวิจัยและการบริการสังคมไปก่อน ฉะนั้นหากเรามีสายตายาวและมองให้รอบคอบทุกด้านแล้ว ก็น่าจะสนับสนุนและให้กำลังใจ ผมเชื่อว่าถึงแม้การเปิดคณะใหม่จะสับสนบ้างในระยะแรก แต่อีก 10 ปี หรือ 20 ปีข้างหน้า ทุกอย่างต้องพัฒนาดีขึ้น พลเมืองเราเพิ่มขึ้น เราต้องเตรียมที่เรียนสำหรับลูกหลานของเราด้วย การที่ประชากรในภาคใต้ประมาณ 4 ล้านคน มีสถาบัน

ชั้นอุดมศึกษาในลักษณะวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยีเพิ่มขึ้นอีก 1 คณะ
ผลิตนักศึกษาได้ประมาณปีละไม่ถึง
ร้อยคนนั้น ไม่มากเลยสำหรับประเทศ
ที่กำลังพัฒนา หรือพัฒนาแล้วทั้งหลาย
ขอให้พิจารณากันให้รอบคอบ

ผมรู้สึกเห็นใจคณะกรรมการ
ดำเนินการจัดตั้งคณะใหม่ ที่ทำงานกัน
อย่างหามรุ่งหามค่ำ ทั้ง ๆ ที่ภาระหน้าที่
ของตัวเองก็มีกันอยู่มากมายอยู่แล้ว
เขียนโครงการกันหลายครั้ง ประชุมกัน
แทบทุกสัปดาห์ ทั้ง ๆ ที่ผลตอบแทนมี
ค่าเท่ากับนอนอยู่ที่บ้าน จนบางครั้ง
ผมทราบว่หลายคนแทบหมดกำลังใจ
แต่ที่ยังร่วมมือกันอยู่ก็เพราะ อยากเห็น
ความเปลี่ยนแปลง อยากเห็นความก้าว
หน้า อยากเห็นวิชาเขตปิดดานี้มีความ
หมายมากขึ้น เพื่ออนุชนรุ่นหลัง และ
เพื่อให้คุ้มค่ากับทรัพยากรของชาติ ที่
ได้ทุ่มเทลงไปแล้ว เมื่อถึงตอนนั้นอยู่ที่
ผู้บริหารที่ต้องช่วยกันผลักดัน ช่วยกันดึง
ช่วยกันประสาน และช่วยกันก่อ โดยมี
ได้ยึดถือความเห็นอยากของผู้อื่นเป็น
ลูกฟุตบอล

เอาละครับ ผมขอขุดใจไว้แค่นี้
ก่อน รอโอกาสหน้าหากมีเวลา จะ
เสนอความคิดเห็นมาอีก หรือถ้ามีเวลา
พอก็จะหาบทความเก่า ๆ ที่ฝรั่งบันทึก
เอาไว้ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับภาค
ใต้ของเรามาเล่าสู่กันฟัง หวังว่าสมาชิก
ทุกท่าน ตลอดจนบรรณาธิการคง
สุขสบายกันดี ผมเองสบายดีมาก

ขอแสดงความนับถือ

นพรัตน์ บำรุงรักษ์

จดหมายของอาจารย์ ผมไม่ตัด
ตอนออกเลย เพราะเห็นมีสาระสำหรับ
ชาวรัฐมิสซิสซิปปีและผู้สนใจอื่น ๆ ขอขอบ
คุณล่วงหน้าสำหรับบทความเรื่องต่อไป